

blikkelig Nedsættelse skulde finde Sted, og at Tallet 245 først skulde naas ved Afgang. Jeg kunde ikke gaa ind herpaa. Det er jo et Princip, som jeg tror har fundet Tilslutning hos alle Partier, at vi maa ikke have flere Tjenestemænd end højst nødvendigt for at besørge Tjenesten tilfredsstillende, og at det er den heldigste Form for Reduktion af Statens store Udgifter paa Tjenestemandsbudgettet, at man afskediger overflødige Tjenestemænd. Derfor har jeg ikke kunnet fravige dette, at Maalet skal være at nedbringe Tallet til 245, og at det skal ske i en rimelig Tid, da det i Virkeligheden er uforsvarligt i en økonomisk Situation som den nuværende at have flere Stats-tjenestemænd end nødvendigt. Men jeg er naturligvis fuldstændig paa det rene med, at det er haardt for dem, det rammer, og at man skal mildne det saa meget, som det paa nogen Maade er muligt. Det har vi ogsaa bestræbt os for. Ved de Opsigelser, der nu finder Sted, har man for det første taget det Hensyn at undgaa, at nogen af de ikke faa Gendarmer, der har bygget sig egne Huse, bliver afskediget. Det er jo bekendt, at Staten har bygget Tjenestehuse til en ikke ringe Del af Gendarmene, men der er ogsaa nogle, som selv har skaffet sig Hus; for disses Vedkommende har vi ment, der burde vises den størst mulige Hensyntagen. Det vil ogsaa kunne lykkes at gennemføre Reduktionen, uden at nogen af de Tjenestemænd, der selv har bygget sig Bolig, bliver ramt af den. Det er nemlig klart, at en Afskedigelse af de Tjenestemænd, der sidder med haardt prioriterede Boliger, vil ramme ogsaa ud over Grænsegendarmernes egen Kreds; de har naturligvis ikke kunnet bygge sig disse Huse uden ved Laan fra Venner og Slægtninge, og i en Tid, da den økonomiske Krise tynger saa særlig haardt, som den gør i Sønderjylland, vil det ikke være heldigt at forøge denne Tynge ved noget saadant som dette. Man har ogsaa taget det Hensyn, at det saa vidt muligt bliver dem, der ingen Forsørgerbyrde har eller kun en ringe, der afskediges, og endvidere, at saa vidt muligt de Grænsegendarmere, som er Sønderjyder, bliver skaanet. Men naturligvis har man ikke gjort dette ganske undtagelsesfrit, der maa jo ogsaa tages tjenstlige Hensyn ved en saadan Reduktion. For yderligere at lette Overgangen er man, som det staar anført i Folketingsudvalgets Betænkning, fra Ministeriets Side gaaet ind paa, at der for de afskedigede Gendarmers Vedkommende, som ikke straks opnaar anden Beskæftigelse — i Lighed med, hvad der skete i 1922—23 for de afskedigede

Posttjenestemænds Vedkommende —, paa Finansloven skal ydes en midlertidig Understøttelse for et Tidsrum af 100 Dage efter Afskedigelsen, beregnet efter Arbejdsledhedsunderstøttelsesreglerne. Dette vil altsaa fra Regeringens Side blive foreslaaet paa Finansloven.

Der har i Folketingsudvalget været ført Forhandling om Muligheden af en Simplificering og Sammendragning af Tjenesten ved, at Grænsegendarmeriet kom til at udøve en noget større Virksomhed end før, navnlig ved Paskontrollen. Man har fra enkelte Sider endog ment at kunne slaa Grænsegendarmeriets og Statspolitiets Grænsefunktioner sammen. Dette mener jeg ikke kan lade sig gøre, og det er heller ikke krævet af Folketingsudvalget. Man maa ikke glemme, at Statspolitiet har politimæssige Opgaver, Grænsegendarmeriet væsentlig toldmæssige, men derfor er der ikke noget i Vejen for, at Grænsegendarmeriet i nogen Maade kan aflaste Statspolitiet navnlig med Hensyn til Paskontrol, og det er jo ogsaa i nogen Udstrækning allerede sket. Baae Justitsministeren og jeg har tilsagt vor Medvirken til, at en hensigtsmæssig Sammendragning og Simplificering kan finde Sted, hvorved der maaske yderligere kan spares Tjenestemandspersonale, men det maa naturligvis ske efter nærmere Overvejelse og under behørig Iagttagelse af den Kendsgerning, som ikke maa glemmes, at Talen her er om to Korps med forskellige Opgaver, som ikke ubetinget kan erstatte hinanden.

Jeg skal blot endnu meddele, at i et Normalaar vil Loven, naar den er fuldt gennemført, betyde en Besparelse paa 400 000—500 000 Kr. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hansen-Stavnsbjerg: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting. Den Lovgivning, vi har haft for Grænsegendarmeriets Vedkommende fra 1914 til Dato, har jo været af højst midlertidig Art, og det er naturligt, at den maatte være det, fordi Forholdene har været abnorme. Ved Krigens Begyndelse maatte man træffe Foranstaltninger med Dags Varsel, om jeg saa maa sige, og det vilde jo den Gang sige Forøgelser af Grænsegendarmeriet; men nu er den Tid kommet, da vi maa søge at naa til en endelig Lovgivning. Vil man spørge mig, om jeg betragter det foreliggende Lovforslag som en endelig Lovgivning paa dette Omraade, vil jeg svare: Nej, jeg tror, at